

Iubiți credincioși,

Suntem reuniți astăzi din mai multe motive. În primul rând pentru celebrarea Sfintei Liturghii. În al doilea rând pentru serbarea Tăierii împrejur cea după trup a Domnului Dumnezeu și Mântuitorului nostru Isus Cristos. În al treilea rând pentru sărbătorirea Sfântului Vasile cel Mare. În al patrulea, și nu în ultimul rând, pentru a aduce mulțumire Domnului, la încheierea unui nou an civil, pentru darurile primite de la El.

Să-I mulțumim înainte de toate pentru cadoul pe care ni l-a făcut cu acest an .... în care abia am pășit. Am avut har de la Domnul și putere ca să ajungem la capătul unei perioade din viața noastră, începute în urmă cu un an. De câte evenimente nu am avut parte! Unele de bucurie, altele de durere, dar toate fiind acum istorie, istoria noastră personală și istoria omenirii.

Ei bine, în această istorie de fapte s-a inserat Dumnezeu.

Nu cu multe zile în urmă am celebrat Crăciunul care nu a fost altceva decât o retrăire a unui eveniment capital pentru omenire: nașterea în timp și în istorie a lui Isus din Nazaret, adevăratul om și adevăratul Dumnezeu.

Iată, deci, un nou mod de a înțelege istoria și evenimentele trăite astfel. Biserica este cea care ne învață rememorarea. De fiecare dată când celebrăm Crăciunul sau Paștile, sau oricare alt eveniment liturgic, rememorăm ceva ce aparține trecutului, dar noi suntem cei de astăzi ce ne trezim prinși în mijlocul evenimentului.

Nașterea și moartea lui Isus, cu valențele sale mântuitoare, are loc și astăzi. Iată misterul cel mare al istoriei mântuirii. Astăzi Dumnezeu ne mântuiește! Astăzi Dumnezeu ne cheamă! Și o face punându-ne înaintea memoriei anul care abia a trecut.

În primul rând, am putea cel puțin să mulțumim pentru faptul că ni s-au dat zile ca să

ajungem această zi. Am fi putut să nu ajungem până aici, așa cum s-a întâmplat pentru multe persoane care astăzi nu mai sunt cu noi. În schimb, Dumnezeu ne-a dat zile. Să facem ce? Voia sa. În această voie, a Tatălui, stă mântuirea și fericirea noastră. Noi trebuie să o găsim și să trăim în ea.

Mai apoi să-i mulțumim Domnului pentru toate binefacerile dăruite, naturale și supranaturale. A avea har de la Domnul, a fi ucenicul său, sunt daruri incomensurabile de care, din păcate, nu întotdeauna ne dăm seama. Așa cum suntem ancorați în prezent și în micile preocupări cotidiene uităm ce înseamnă a fi ucenic al lui Cristos; a fi ucenic al Iubirii Crucificate și dacă în lumea de azi lipsește iubirea este pentru că cei chemați la aceasta nu o mărturisesc îndeajuns.

Alături de această grație de a fi ucenicii săi, mai sunt apoi și alte grații personale, conștiente sau mai puțin, pe care le-am primit de-a lungul anului ce tocmai s-a încheiat.

□□□□□□□□□□**lubiții credincioși,**

Dacă am privit până acum asupra nenumăratelor beneficii, să aruncăm o privire și asupra noastră și asupra păcatelor noastre, asupra lipsurilor noastre, asupra trădărilor și asupra infidelităților noastre.

Înainte de toate să ne gândim la timpul pierdut și risipit, sau la acela pe care l-am sustras de la rugăciunea care este dialogul personal și comunitar cu Dumnezeu. De câte ori, luați cu lucrul, nu am pus deoparte partea mai bună, pentru a ne regăsi apoi mai arizi și mai doritori, mai incapabili să facem tot ceea ce este nevoie, dar și mai incapabili să iubim, să ieșim din noi înșine pentru binele altuia.

De aceea în schimbul acestui timp pierdut și risipit, să-i cerem iertarea pentru darurile pe care nu le-am înmulțit, pentru toate ocaziile în care nu am fost creștini coerenți, pentru micile sau marile noastre infidelități față de Dumnezeu și față de aproapele.

Dacă privim cu curaj și credință la anul ce a trecut, putem foarte bine să discernem

binele pe care Dumnezeu l-a făcut prin persoana noastră dar și tot răul pe care aceeași persoană l-a făcut.

Iată deci pentru care lucruri să cerem iertare siguri fiind că Dumnezeu, plin de milostivire, va șterge păcatele noastre, în timp ce deja a pus în aplicare strategia de mântuire, de recuperare din rău semințele binelui.

Este ceea ce facem acum, astăzi și aici, în acest sfârșit și început de an, reuniți înaintea Domnului timpului și istoriei, în timp ce lumea se odihnește după o noapte frenetică și efemeră, după o simplă trecere cronologică și nu un salt de calitate, un timp de mântuire.

Câte persoane nu s-au grăbit să petreacă seara dintre doi ani într-o veghe ce nu are nimic de a face cu vigilența! Dimpotrivă, reprezintă opusul paradoxal: a fi treaz pentru a lăsa să doarmă inima. Cântece, dansuri, mese întinse și bogate. Totul pentru a uita neliniștile, preocupările, problemele pe care viața ni le oferă. Și a doua zi? Se reîntâlnesc după aceea neschimbați pentru că în aceste zile de sărbătoare lipsește invitatul special, acel Domn al timpului și al istoriei, acel Domn care ne dă posibilitatea să existăm și să fim fericiți.

De aici, din această absență, se naște pentru creștini exigența, chemarea de a trăi acest sfârșit și acest început de an într-un mod diferit, nu alternativ, nu în opoziție, ci invitându-L la cinele noastre, la sărbătorile noastre pe Isus, așa cum a fost invitat la Nunta din Cana, având certitudinea că și la cina noastră va săvârși minuni precum aceea din Cana. Iată deci, misiunea creștinului de azi, aceea de a fi la fel cu cei de ieri, misiune care este veșnică: a-L face pe Dumnezeu să intre în viața noastră, în activitățile noastre, în familia noastră, în societatea noastră.

Dacă nu vom face așa, Isus va fi marele absent, căci oamenii l-au alungat. Dar fără El nu se poate face nimic. Iată de ce sunt mulți idoli care au început să stăpânească viața multora dintre noi. Acești idoli, la fel ca mulți zei din antichitate, sunt exigenți și cruzi, pretind sacrificii mari și nu dau nimic în schimb decât frică și nesiguranță. Dacă privim în jurul nostru îi vedem: banii, succesul, cariera, bunurile, eu, persoana mea, cu toții capabili să devoreze existențele noastre și timpul nostru.

Parcă niciodată precum în acești din urmă ani, timpul nu ne ajunge, orele pe care le

avem la dispoziție nu ne sunt suficiente, nu reușim să facem tot ceea ce vrem să facem. Aceasta deoarece viața nu ne este plină de Domnul timpului și al istoriei, ci de idoli cărora sacrificăm viețile noastre pentru ca în cele din urmă, să nu fim fericiți. Într-adevăr, fericirea dăruită de acești idoli are parfumul momentului care apoi ne lasă o amărăciune ce durează și ne înveninează toată existența.

□□□□□□□□□□**lubiți credincioși,**

La acest început de nou an să ne propunem, în spiritul unei noi evanghelizări, să-l readucem pe Cristos în cotidian, ca Domn al nostru.

Să nu ne lăsăm striviți de idolii falși și mincinoși care ne așteaptă la orice colț de stradă, ci să-l punem pe Dumnezeu pe primul loc al existenței noastre. Și nu un prim loc teoretic, mintal, ci un prim loc central, în inimă. Cu El să începem zilele noastre, cu El să ne trezim și cu El să mergem la culcare. Mai mult, acțiunile noastre să fie binecuvântate de El și să aibă ca scop final cea de a doua venire a Domnului. Numai astfel timpul nu va fi niciodată pierdut și risipit.

Lată-ne, deci, pregătiți, ca și creștini, să trăim un alt an de har în Domnul. Îl avem înaintea noastră și nu știm dacă ne vom vedea cu toții la sfârșitul lui. Ne dorim să fie așa. Ne dorim multe lucruri. Dar mai înainte să ne dorim să putem trăi acest nou an în harul lui Dumnezeu. Să ne dorim ca păcatul să nu mai fie stăpânul nostru ci Dumnezeu să împărățească veșnic inimile noastre.

Și dacă Domnul ne va da harul să ne vedem și la anul, fie ca bilanțul nostru să fie pozitiv. Desigur că nu stă în puterea noastră a judeca. Dar dacă vom elimina acel defect, dacă acel păcat pe care îl facem în mod obișnuit cu ajutorul harului lui Dumnezeu vom reuși să-l îndepărtăm; dacă în jurul nostru vom răspândi mireasma bună mirositoare a lui Cristos, atunci am făcut ceea ce trebuia să facem. Lată cum se schimbă lumea, schimbându-ne mai întâi pe noi înșine prin Spiritul Sfânt.

Bunul Dumnezeu să vă învrednicească în acest an ce începe, a trăi în lumina Spiritului Sfânt ca adevărați creștini. Amin.

Schita predica la Sarbatoarea Taierii Imprejur a lui Isus Cristos. Sf. Vasile cel Mare. Anul Nou.

Scris de Pr.Olimpiu Todorean
Duminică, 29 Noiembrie 2009 19:10 -
